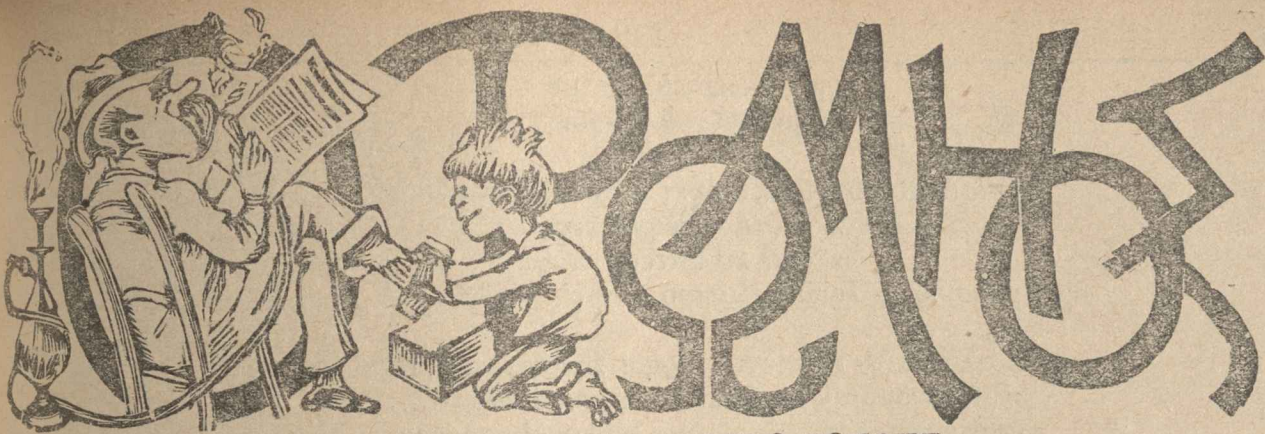

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙΟ ΣΟΥΡΗΣ

Ὅγδοον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεῖομεν' στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια δώδεκα κι' ἐνιακόσ' ἄκόμα,
ὅλοι τὴν Ἀγόρθωσι θάχουνε' στὸ στόμα.

Τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου δεκάτη,
τῶν τρανῶν μας θαυμάζουν τὰ κράτη.

Χίλια τριανταδύο καὶ διακόσα,
καὶ κλέη διηγείται κάθε γλῶσσα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολὴ ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο — ὁ κ τ ὠ φ ρ ἄ γ κ α εἶ ν α ι μόνον
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέ κ α φ ρ ἄ γ κ α καὶ σ τὸ χέ ρ ι

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μέ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι' ὅποῖος ἀπ' ἔξω θέλει
δέν θὰ πληρώσῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Ἐλευθεριᾶς ἡμέρα καὶ 'στ' Ἀγρονόρος πέρα.

Ὅλους ἐξάφνισε φωνὴ
πῶς Ἄρης νικηφόρος
ἐστήλωσε τὴν γαλανὴ
καὶ μέσα 'στ' Ἀγιονόρος.

Ἐστὸν Ἀθῶ σήμαγτρα λαλοῦν,
μεγάλα πανηγύρια,
Καλόγεροι πυροβολοῦν
μεσ' ἀπὸ Μοναστήρια.

Ἀφίνει βροντερὴ λαλιὰ
τῆς Ἐκκλησιᾶς ἡ Μοῦσα,
καὶ τὰ λυμένα της μαλλιὰ
τάπλόνει μέσα σὲ κελλιὰ
κόρη χρυσομαλλοῦσα.

Καλῶς 'στην. .. πῶς εὐρέθηκες σὲ τοῦτο τὸ κονάκι;
Καράβια μ' ἔφεραν ἐδῶ μὲ γαλανὸ πανάκι.
Διόσκουροι 'φωσφόριζαν ἀπάνω 'στ' ἄρμενά των
καὶ κύματα μ' ἐρράντιζαν μὲ τὰ φροστέφανά των.

Καλῶς 'στην τὴν πεντάμορφη καὶ τὴν χρυσομαλλοῦ,
ὅπου μᾶς τὴν ἐφέρανε δελφίγια τοῦ γιαλοῦ.
Καλῶς 'στην, ποῦρχεται κι' ἐδῶ σ' αὐτὰ τὰ Μοναστήρια,
ποῦχουν Ρηγάδων νικητῶν ὁλόχρυσά ποτήρια.

Καλῶς 'στην, ποῦ τὴν λαχταροῦν κι' ἐλεύθεροι καὶ σκλάβοι,
γι' αὐτὴν ξεχάσετε καῦμούς,
καὶ μ' Ἀναστάσεως ψαλμούς
δῶστε της δισκοπότηρο χρυσὸ νὰ μεταλάβῃ.

Ἀργησες νᾶλθης, λιγερό, καὶ 'στὰ δικά μας μέρη...
καλῶς 'στην.. σ' ἐγνωρίσαμε,

για σένα λαχταρίσαμε
κι'εμείς οι καλογέροι.

Οὐράνιον τὸ κράτος σου κι' ἡ δύναμις σου θεία
κι' ὀπίταν στέφης νικητάς,
κι' ὀπίταν ἄπτερη πετᾶς
μέσα σὲ καλλιμάραμα προγόνων Ἐρεχθεΐα.

Καλῶς σ' ἐπὶ τὴν πεντάμορφη, τὴν λατρευτὴ Παρθένα,
ποῦ τὸ νομά της διαλαλεῖ τουφέκι καὶ κανόνι...
φέρτε τὴν χρυσοστέφανη σὲ λείψαν ἁγιασμένα,
κι' ἄς ἔβγη χρυσοῦφαντη τῆς Παναγίας ἡ Ζώνη.

Κι' ἄς στήσουν γύρω της χορὸ
μάρτυρες Καλογέροι
βαστώντας πάλι τὸ Σταυρὸ
καὶ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Φ.— Τί χάσκου, ἔδω πέρα
'στὼν Ἀθηνῶν τὴν ἑέρα;
Δὲν πᾶμε, βρέ, κι' ἐμεῖς μὲς σ' τὴ Θεσσαλονίκη,
νὰ νοιώσωμε ζωὴ, καὶ θρίαμβο καὶ νίκη;

Γιατί, μωρέ κηφήνα,
σκαπίζεις σ' τὴν Ἀθῆνα;
Γιατὶ δὲν πᾶς ἐκεῖ νὰ καταλάβῃς νειάτα,
νὰ δῇς ἐλευθεριάς, νὰ δῇς Στρατοῦ φουσάτα;

Ἐκεῖ μεγάλας φέστεις καὶ κοσμοχλασμάς,
ἐκεῖ Μητροπολίταις ἀγιάζουν Ἐκκλησιαίς,
ἐκεῖ θὰ δῇς χορὸ
τῆς ἐλευθέρως γῆς,
ἐκεῖ θὰ πιῇς νερό
θαυματουργοῦ πηγῆς.

Ἐκεῖ θ' ἀκούς βιολιά,
κι' ὅλη τὴν φαμελιά
θὰ δῇς τοῦ Βασιλεῖ.

Ἐκεῖ ποικίλος κόσμος, ἐκεῖ φυλὼν πλ. θώρα,
ἐκεῖ κι' ὁ Βασιλεὺς μας ἐνεθρονίσθη τώρα,
ἐκεῖ καθέννας χαίρων τὸν Ρῆγα χαιρετᾷ,
κι' ὁ Ρῆγας ἀθλοφόρος τὸν Ὀλυμπο κυττᾷ.

Καὶ τρέχουνε πολλὰς
λογγῆς λογγῆς φυλαῖς
καὶ ψάλλουνε σπολλάτη.

Καὶ λένε μερικοὶ
πῶς πιθανὸν ἐκεῖ
νὰ κτίσῃ καὶ Παλάτι.

Φυλαὶ παντοειδεῖς,
τὸν προσκυνοῦν πολλοὶ
Μουφτῆδες καὶ Ραββῖνοι.

Κι' ἐκεῖνος εὐμενὴς
σ' ὅλους γλυκομιλεῖ
καὶ σ' ὅλους χέρι δίνει.

Ἐκεῖ ποῦ λὲς ισότης
καθ' ὅλα κι' ἀδελφότης,
δι' ὅλους εὐνομία.

Καὶ μετὰ ζὺ πολλῶν
τῆς πόλεως φυλῶν
διάκρισις καρμιά.

Ἀληθοῦς Ἐλευθερίας ζωπάροχος πνοή,
τὴν ἀπολαμβάνουν ὅλοι, καὶ καθεὶς τὴν ἐννοεῖ.
Ἀληθοῦς Ἐλευθερίας
πνεῦμα θεῶν ἐπιπνέει,
καὶ μὲ στέφανον ἀνδρείας
στεφανώνονται γενναῖοι.

Αἰωνία τῶν ἡμῶν τῶν λατρῶν τῶν διαπύρων
τῆς κοινῆς Ἐλευθερίας, τῶν ἡρώων, τῶν μαρτύρων,
ποῦ κατέσπειραν παντοῦ ζεῖδωρον δι' ὅλους σπόρον,
κι' ἀνεβλάστησ' ἐξ αὐτοῦ τὸ σπαθὶ τὸ νικηφόρον.

Ζήτω, ζήτ' ὁ Κορωνάτος...
κατελύθη τὴν κράτος
βάρβαρον, ἀνόσιον.

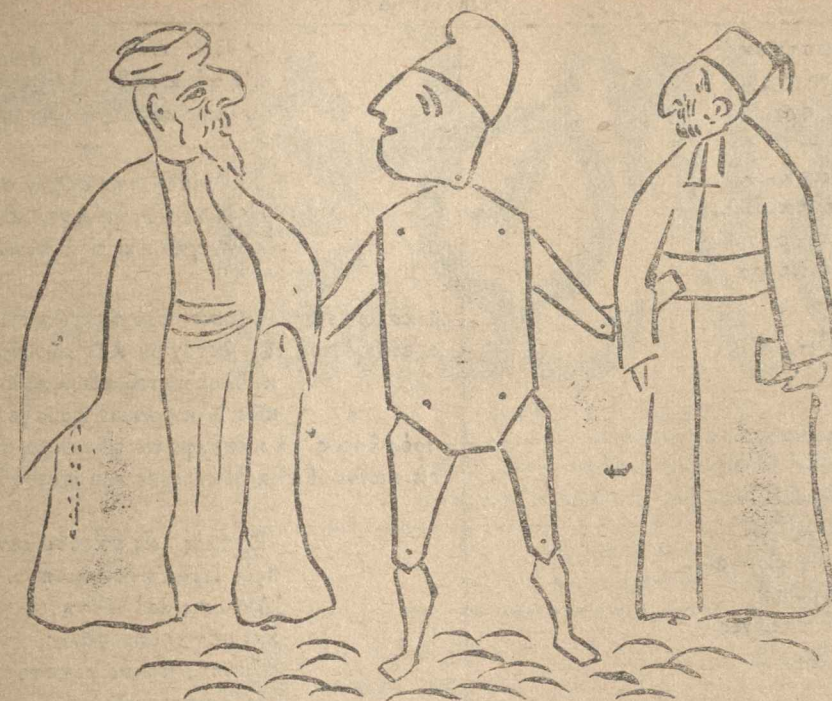
Κι' ἐν ὀργάνοις καὶ χορδαῖς
στρώνεται παντοειδὲς
καὶ κοινὸν συμπόσιον.

Σηκωθῆτε σηκωθῆτε,
κι' ὅλοι τώρα μὲς σ' ἡμεῖς
περὶ τράπεζαν μακάρων.

Φάγωμεν ἐκ ταύτης πάντες
οἱ δουλείαν ὑποστάντες
μακροχρόνιον βαρβάρων.

Ἄς συμφάγωμεν ἐκ τούτου
τοῦ πνευματικοῦ τοῦ πλούτου,
πανδοκίσις ζήλευτῆς.

Ζήτωσαν Στρατοὶ καὶ Στόλοι,
πίωμεν ἐκ ταύτης ὅλοι,
κι' ὁ Ραββῖνος κι' ὁ Μουφτῆς.

Πορὸς ἀσίκης σὰν κι' ἐμένα μπράτσο τώρα περπατεῖ
μέσα σ' τὴ Θεσσαλονίκη μὲ Ραββῖνο καὶ Μουφτῆ;

Ἐορτάσωμεν ξιφῆρεις
νικηφόρους πανηγύρεις
καὶ ἀθλοσφαιρὶς ἀγῶνας.

Τούτους ἱερεῖς ὑμνεῖτε,
τούτους ὁ λαὸς αἰνεῖτε
νῦν, ζεῖ καὶ στοὺς αἰῶνας.

Ὁλεθρος στοὺς ἀνιέρους...
δόλιε σκλάβε, τρώγε πίνε,
χρόνια ζέχασε παλιὰ.

Τώρα φίλησ' ἐλευθέρους,
τοῦτο τὸ φιλὶ δὲν εἶναι
καθὼς ἄλλα τὰ φιλιὰ.

Τοῦτο τὸ καταλαβάνουν ὅσοι ξέρουν τί δηλοῖ
τέτοιο λευθεριῶν φιλὶ.

Τοῦτο μύσται τῆς σοφίας τὸ γεραίρουν ἀληθεῖς,
μάρτυρες καὶ Προμνητεῖς.

Τοῦτο τὸ φιλὶ τὸ ψάλλουν πεδιάδες Μακρῶνων,
καμαρίαι Σαλαμίνων, μάρμαρα τῶν Παρθενῶνων,
τοῦτο κι' ἡ γλαυκῶπις κόρη,
ποῦ τὴν λέγομεν Παλλάδα,
κι' ἐπιβλέπει τὴν Ἑλλάδα
μὲ τὸ πᾶν χρυσὸν τῆς δόρυ.

Τοῦτο τοῦτο ξεκαρφώνει
τῆς Σταυρώσεως καρδιά,
τοῦτο σ' τὴν Ἀγία Σοφία
τοὺς ἀνθρώπους ἀδελφώνει.

Τοῦτο σήμερον κι' ἐγὼ
ἔξαλλος ὑμνολογῶ
ἐμπροστὰ σὲ τάφους νέων, μὰ καὶ τάφους παλαιῶν
ὑπερμάχων εὐκλεῶν.

Π.— Τίρι λίρι, τίρι λίρι,
κι' ἐγὼ τώρα θὰ γιορτάσω
μὲς σ' αὐτὸ τὸ πανηγύρι
καὶ φιλιὰ θὰ σὲ χορτάσω.

Ἀκού τόνους εὐφροσύνης
καὶ γλυκύθυγον καλλιὰ...
μὲ Μουφτῆδες καὶ Ραββῖνους
προσκυνῶ τὸν Βασιλεῖ.

Βλέπω τὴν Ἀνκσά μας μὲς σ' τὴ Θεσσαλονίκη,
ὅπου τῆς πρέπει λύρας Πινδαρικής τραγοῦδι,
βλέπω τῆς Πριγκηπέσας, βλέπω καὶ τὴν Ἀλῆα,
ποῦ μὲς ἀπὸ λουλούδια προβάλλει σὰν λουλουδι.

Γὰυτοῦς, ποῦ πέφτουν κατὰ γῆς,
βλέπω παρήγορας μακτιάς,
καὶ στάζουν δάκρυα στοργῆς
ἀπάνω τὰ λαβωματιάς.

Πόσα σήμερα ποθῶ...
τὴν Ἀγία Σοφία, τὴν Πόλι,
κι' ἄθελα νὰ πληγωθῶ
καὶ μὲ δόδα καὶ μὲ βόλι,

νὰ μὲ πᾶνε πληγωμένο σ' τὴ Νοσοκομεία μέσα
καὶ νὰ μὲ περιποιητῇ μία κι' ἄλλη Πριγκηπέσα.

Θέλω μὲ κιτρίνου χροῶμα
νὰ πλωθῶ σὲ πόνου στρώμα
κι' ὅχι νάχνης καὶ χλωδῆς.

Τώρα μόλις ἀρρωστήσης
ένα χέρι Πριγκηπίσης
ἀποπάνω σου θά'δῃς.

Τώρα μὲ τὸ παραπάνω
ὕμνος πρέπει, βρε παιδιά...
ρῶδα δώστε μου νὰ ράνω
Πριγκηπέσας μὲ ποδιά.

Ὅποια θαύματα!..
δάκτυλα ρόδινα
κάνουν ἀνώδυνα
προμάχων τραύματα.

Ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ γυρίζω
κι' ὅλο καὶ πανηγυρίζω.
Μ' ἀφυπνίζουν μαυρομάννας,
ποῦ διψοῦν παρηγοριά,
μ' ἀφυπνίζουν καὶ παιᾶνες
καὶ κτυπήματα βαρειά.

Ὅλοι βλέπουνε σὲ τούτη τοῦ πολέμου τὴν ἀντάρρα
φωτεινότερο τὸν ἥλιο...
ἐλευθέρᾳ κι' ἡ Χειμάρρα,
γεῖά σου, γεῖά σου, Σπυρομήλιο.

Μὲ κανόνια, μὲ τουφέκια
τὶ σαλπίσματα τρανὰ
'στῆς Ἡπείρου τὰ βουνά,
ποῦ βροντοῦν ἀστροπελέκια.

Χαῖρε Κιάφα... καὶ σὺ τώρα
ἐορτάζεις λευκοφόρα,
καὶ τῆς Νίκης τὴν μητέρα
τὴν ἀσπάζεσαι ἐλευθέρᾳ.

Ὕμνος Μακεδονικός,
Ὕμνος Ἡπειρωτικός,
Ὕμνος Πανελληνικός.

Ὕμνος 'στὴν Ἐλευθεριά...
'πῆραν καὶ τὴν Ἰκαριά,
ποῦ δειξε παλληκαριά.

Ἐνα τόσο καραβάκι τῶκανε πολεμικό,
τοῦ θαλε κι' ἕνα κανόνι,
καὶ τὴν ἐνωσί της μόνη
τὴν ἐκέρυξε 'στὸν κόσμον ἕνα θρόντο ξαφνικό.

Χαῖρε σήμερα καὶ σύ,
γενναιότατο νησί,
καὶ δοξάσετε τὴν Δόξα, ποῦ πηγαίνει πλάγι πλάγι
μὲ ναυμάχους δαφνηφόρους εἰς Ἰκάρεια πελάγη.

Ἐλευθερίας παντοῦ τρυφή,
κι' ἀπέξω ἀμπολλοὶ σοφοὶ
δοξάζουν τὴν πατρίδα,
ποῦ τῆς σοφίας ἄφησε
καὶ Νίκη ἐξωγράφισε
μὲ βόλι καὶ μ' ὀβίδα.

Ὁ νοῦς τῶν ἔξωθεν σοφῶν
κι' ἡ πένα καθενὸς γραφεῖα
δικαίως κατεπλάγη.

Σὰν εἶδαν τὴν σοφὴν τροφὴν
μὲ Νίκη 'στὴν Ἀγιά Σοφιά,
'στὴν γῆν καὶ 'στὰ πελάγη.

Δικαίως ἐξεπλάγησαν πρὸ τούτων τῶν θαυμάτων.
κι' εἰδήμονες τῶν μετοχῶν καὶ τῶν ἀπαρεμφάτων,
κι' ὅλοι 'κατάλαβαν καλὰ
πῶς Νίκη μόνον προσγελᾷ
πρὸς ὅσους τὰ κακέμφατα τῶν φαμφαρῶν ῥήματα
τὰ κάνουν ὅπλα Μάνλιχερ καὶ πυροβόλων βλήματα.

Ἐμπρὸς... ἄς σπεύσωμεν λοιπὸν
πρὸς ἱερώτατον σκοπόν.
Ἀνθesis καὶ νεότητος
καὶ μεγαλοφροσύνης,
πλοῦτος πολὺς χρηστότητος
καὶ Χριστιανωσύνης.

Φ. — Σύρε 'στὴ Σαλονίκη μας νά'δῃς φυλαῖς καὶ φύλα
καὶ πρόσωπα ποικίλα.
Σύρε νά'δῃς Χανούμισαις, σύρε νά'δῃς Ἑβραΐσαις,
σύρε νά'δῃς καὶ Γκέισαις.

Σύρε 'στὴ Σαλονίκη μας, μυαλό μπουμπουνισμένο,
νά'δῃς ἐκεῖ τὸν Ρακτιβάν, νά'δῃς τὸν Βασιλέα,
πήγαινε καὶ 'στὸν Ὀλυμπο τὸν καταχρονισμένο
νά θυμηθῇς τὴν Θέτιδα κι' ἐκείνον τὸν Πηλέα.

Πάμε 'στὸν Πύργο τὸν Λευκὸ
νά πιοῦμε τὸν βαρὺ γλυκὸ,
καὶ μέσ' ἀπ' τὸ Καραμπουργοῦ
νά δοῦμε τὰ στρα τοῦρανοῦ.

Πάμε 'στὴ Σαλονίκη μας νά'δῃς πῶς ἔχει γίνει,
μὰ πᾶμε καὶ τὴν ἑπαυλὶ νά'δῃς τὴν Ἀλατίνη,
ποῦχαν κλεισμένο τὸν Χαμίτ τὸν ἐνδοξὸ σὰν δούλο
καὶ σήμερ' ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ τὸν πᾶνε σὰν μπαούλο.

Πάμε 'στὴ Σαλονίκη μας ὅλους νὰ τοὺς φιλήσωμε,
καὶ νὰ συνομιλήσωμε
μὲ τὸν Τυχσὶν Πασσά,
φιλέλληνα φεσά.

Ἀκούω κανονιστὴν ἡχοῦς
κι' ὀβίδες ὀλοένα,
τὰ τεῖχη τῆς Ἱερῆς
τὰ βλέπω γκρεμισμένα.

Μακρὰν, καυμένη Περικλῆ χαυνότητος ἀνία,
πᾶμε 'ψηλὰ 'στὴν Ἡπειρο καὶ 'στὴ Μακεδονία,
ὅπου περίδοξος ἀγὼν Ἰδεας ἀνικητοῦ,
τὸν Ἡρακλῆ Διάδοχο, Πατρίδα, καμαρόνεϊς,
πορφύρα λαοφίλητη φορεῖ γὰρ λεοντῇ του,
καὶ πέφτει μπρὸς 'στὸ ξίφος του νεκρὸς ὁ Γηρυόνης.